

**Η οργάνωση του ελληνισμού σε παγκόσμιο επίπεδο –
το εβραϊκό παράδειγμα.**
Γράφει ο Ιωάννης Αμπατζόγλου*.

**«Ντροπή Σας να συζητάτε με τον Σκυλόφραγκο,
αν η Μακεδονική Σας Γη είναι Δική Σας Γη»¹
Περικλής Γιαννόπουλος, 1907**

Η Συμφωνία των Πρεσπών αποτελεί τη μεγαλύτερη εθνική προδοσία από γενέσεως του ελληνικού κράτους. Με αυτή τη συμφωνία παραδόθηκε ο όρος «Μακεδονία» σε μη-Έλληνες (στους Σκοπιανούς) και επίσης δόθηκε η δυνατότητα αυτοί να αποκαλούνται Μακεδόνες και η γλώσσα τους μακεδονική. Αυτό οι Σκοπιανοί δεν θα μπορούσαν να το πετύχουν με κανέναν άλλον τρόπο παρά μόνον εάν τους το παραχωρούσαμε εμείς οι Έλληνες επειδή εμείς είμαστε οι ιδιοκτήτες της Μακεδονίας και της ιστορίας της όπως και κάθε άλλης ελληνικής περιοχής. Φυσικά ούτε γη Μακεδονίας είναι τα Σκόπια, ούτε Μακεδόνες είναι οι Σλάβοι και Αλβανοί κάτοικοι των Σκοπίων, ούτε μακεδονική είναι η σλαβική γλώσσα τους.

Η συγκεκριμένη συμφωνία –που υπογράφηκε από Έλληνες πολιτικούς– αποτελεί μία τεράστια εθνική παραχώρηση η οποία θέτει τον

ελληνισμό σε άμεσο κίνδυνο με ανυπολόγιστες συνέπειες. Βεβαίως και σε άλλα θέματα το ελληνικό κράτος έχει εκθέσει σε κίνδυνο το έθνος μας με τους χειρισμούς του, όπως με το να δείχνει ανοχή στην παράνομη μετανάστευση (στην συντριπτική πλειονότητα ισλαμιστών), με τη συνεχή υποχωρητικότητα του στις προκλήσεις των Τούρκων, με την εγκατάλειψη των Βορειοηπειρωτών, με την αδιαφορία που δείχνει για τον κυπριακό ελληνισμό κ.λπ. Με τη Συμφωνία των Πρεσπών όμως για πρώτη φορά παραχωρήσαμε μέρος της ιστορίας μας, αλλά και της ταυτότητάς μας, σε έναν άλλο λαό, ο οποίος μάλιστα ποτέ δεν έκρυψε τον αλυτρωτισμό του σε βάρος της πατρίδας μας. Το ξεπούλημα της Μακεδονίας ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Αυτή την εθνική κατρακύλα μόνον μία δυναμική αντεπίθεση από πλευράς του ελληνισμού θα μπορούσε να την ανακόψει. Ωστόσο, το ελληνικό κράτος και τα ελληνικά κόμματα δεν φαίνονται διατεθειμένα να αγωνιστούν για την ακύρωση αυτής της συμφωνίας. Επομένως η προσπάθεια θα πρέπει να γίνει από μία οργάνωση η οποία θα εργαστεί ανεξάρτητα από το ελληνικό κράτος και από τα ελληνικά κόμματα. Στις 27 Σεπτεμβρίου 2019 σε ομιλία που έκανα στη Νέα Υόρκη στο Κέντρο Μακεδονικών Σπουδών καλεσμένος του προέδρου της Παμμακεδονικής Ένωσης Αμερικής κ. Δημήτρη Φιλιππίδη, τόνισα την ανάγκη οργάνωσης του ελληνισμού σε παγκόσμιο επίπεδο. Εκεί, μεταξύ των άλλων ανέφερα και κάτι που είχε επισημάνει ο συνταγματολόγος και καθηγητής πανεπιστημίου κ. Γεώργιος Κασσιμάτης. Αυτό ήταν ότι, οι συμφωνίες ακυρώνονται στον ΟΗΕ κυρίως μέσω των κυβερνήσεων των κρατών και δευτερευόντως μέσω των κοινοβουλευτικών κομμάτων. Σε περίπτωση που δεν θέλουν να προσφύγουν ούτε τα κράτη ούτε τα κόμματα, εναλλακτικά αυτό μπορούν να το πράξουν ενώσεις πολιτών οι οποίες επίσης έχουν δικαίωμα να προσφύγουν στον ΟΗΕ και να ζητήσουν την ακύρωση μιας συμφωνίας.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση ούτε η ελληνική κυβέρνηση, ούτε τα κόμματα δείχνουν να επιθυμούν την ακύρωση της Συμφωνίας των Πρεσπών. Φαίνεται ότι ήρθε η ώρα να αναλάβουμε πρωτοβουλίες εμείς, οι Έλληνες πολίτες. Δεν υπάρχουν πλέον άλλα περιθώρια για καθυστερήσεις και θα πρέπει να κινηθούμε άμεσα προκειμένου να δημιουργήσουμε μία Παγκόσμια Επιτροπή Ελληνισμού (World Committee of Hellenism) με γραφεία στη Νέα Υόρκη επειδή εκεί είναι η έδρα του ΟΗΕ. Πέραν της προσπάθειας ακύρωσης της Συμφωνίας των Πρεσπών, η επιτροπή αυτή θα έχει λόγο για όλα τα εθνικά μας θέματα, αλλά θα

αποτελέσει επίσης και έναν δίαυλο επικοινωνίας μεταξύ όλων των Ελλήνων αλλά και των Φιλελλήνων.

Η επιτροπή αυτή δεν θα πρέπει να είναι «Ελληνική Επιτροπή» αλλά «Επιτροπή Ελληνισμού». Υπάρχει διαφορά μεταξύ αυτών των δύο όρων. Συνήθως με τον όρο «Ελληνική Επιτροπή» εννοούμε μία επιτροπή που απαρτίζεται από Έλληνες την καταγωγή. Ο όρος όμως «ελληνισμός», με την έννοια του ελληνικού πολιτισμού, αφορά όλους τους ανθρώπους και όλους τους λαούς. Αφορά όλη την ανθρωπότητα επειδή ο ελληνικός πολιτισμός έχει ποτίσει όλη την οικουμένη και στοιχεία του ανευρίσκονται παντού ακόμα και αν μερικά από αυτά υπάρχουν σε λανθάνουσα μορφή. Ο ελληνικός πολιτισμός είναι μοναδικός και ανώτερος όλων. Είναι το θαύμα της ανθρωπότητας, του οποίου έχουμε την ευλογία να είμαστε φορείς. Ταυτόχρονα όμως, επειδή στοιχεία αυτού του πολιτισμού υπάρχουν σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου, υπάρχουν άνθρωποι που αν και δεν είναι Έλληνες ωστόσο κυριολεκτικά λατρεύουν αυτόν τον μοναδικό πολιτισμό και δεν θα δίσταζαν να γίνουν πρεσβευτές του. Η δύναμη λοιπόν του εγχειρήματος είναι ο όρος «ελληνισμός» που παραπέμπει στον ελληνικό πολιτισμό. Ένα τόσο δυνατό όπλο δεν το έχει κανένας άλλος λαός και κανένα κράτος του κόσμου όσο ισχυρό και αν είναι αυτό οικονομικά ή στρατιωτικά. Καμία υπερδύναμη δεν διαθέτει αυτό το στοιχείο το οποίο για εμάς απλά είναι η παράδοσή μας, η ιστορία μας, η ταυτότητά μας. Επίσης η επιτροπή αυτή θα πρέπει να είναι «Παγκόσμια» για δύο λόγους. Πρώτον επειδή υπάρχουν Έλληνες και στις πέντε ηπείρους και δεύτερον επειδή όπως αναφέρθηκε πιο πάνω ο ελληνισμός αφορά και μη-Έλληνες.

Πέραν όμως του μοναδικού ελληνικού πολιτισμού θα πρέπει να τονίσουμε και τη μοναδική γεωπολιτική θέση που κατέχει η Ελλάδα. Η χώρα μας αποτελεί παγκόσμιο σταυροδρόμι εμπορικό, ενεργειακό, πολιτισμικό κ.λπ. Με τα χερσαία αλλά και τα θαλάσσια σύνορά της ενώνει τις τρεις ηπείρους, Ευρώπη, Ασία, Αφρική. Αν συμπεριλάβουμε και τους ομογενείς μας οι οποίοι παρέμειναν εκτός Ελλάδος μεν, στις πατρογονικές τους εστίες δε (Βορειοηπειρώτες και Κύπριοι) τότε καλύπτουμε τον χώρο από τη Βόρειο Ήπειρο μέχρι τη Μέση Ανατολή. Για να μην αναφερθώ και στον φυσικό πλούτο της χώρας μας (πολλά νησιά, ιδανικό κλίμα, πλούσιο υπέδαφος, κ.λπ.). Με λίγα λόγια διαθέτουμε την ιδανικότερη χώρα και έχουμε ως κληρονομιά τον ανώτερο πολιτισμό. Και εμείς –οι Νεοέλληνες– πηγαίνουμε από ήττα σε ήττα. Σε όλα τα επίπεδα.

Ορισμένοι θα υποστηρίξουν ότι από τη φύση μας, εμείς οι Έλληνες δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε μεταξύ μας και για αυτό το λόγο δεν μπορούμε να οργανωθούμε. Σε αντίθεση με άλλους λαούς π.χ. τους Εβραίους, οι οποίοι τουλάχιστον στα εθνικά τους θέματα μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους και να οργανωθούν. Ως παράδειγμα αναφέρεται συχνά το γεγονός ότι οι Εβραίοι κατάφεραν να επιστρέψουν στην πατρογονική τους εστία –στην Παλαιστίνη– μετά από περιπλάνηση σχεδόν δύο χιλιάδων ετών. Φυσικά αυτό είναι μία αλήθεια όμως πόσοι έχουν ερευνήσει τον τρόπο με τον οποίο επιτεύχθηκε αυτό και αν συνάντησε δυσκολίες και πόσες;

Στο βιβλίο του Ilan Greilsammer «Ο Σιωνισμός»² διαβάζουμε ότι η προσπάθεια της επιστροφής των Εβραίων στην Παλαιστίνη πέρασε από πολλά στάδια και μπορεί τελικά να ολοκληρώθηκε, όμως αυτό έγινε μετά από πολλά χρόνια στα οποία δεν έλειψαν ούτε τα προβλήματα ούτε οι συγκρούσεις μεταξύ των Εβραίων. Γενικότερες αντιπαλότητες και διαμάχες υπήρξαν μεταξύ των Εβραίων κατά τη διαδικασία της μετακίνησής τους προς την Παλαιστίνη. Μερικές από αυτές έγιναν:

- Μεταξύ ομάδων των οποίων οι ηγέτες εμφανίζονταν ως μεσσίες.
- Μεταξύ Εβραίων Δύσης και Ανατολής.
- Μεταξύ αυτών που υποστήριζαν τη συνύπαρξη με τους Άραβες και αυτών που δεν δέχονταν κάτι τέτοιο.
- Μεταξύ αυτών που υποστήριζαν το Αγγλικό σχέδιο, δηλαδή την εγκατάστασή τους σε περιοχή της Ουγκάντας (σημερινή Κένυα) και αυτών που θεωρούσαν ότι η Παλαιστίνη ως προορισμός δεν θα πρέπει επ' ουδενί να αλλάξει.

Επίσης, το ίδιο το σιωνιστικό κίνημα αποτελούνταν από διάφορα ιδεολογικά ρεύματα τα οποία κινούνταν από την άκρα αριστερά μέχρι τον υπερεθνικισμό. Υπήρχε ο σοσιαλιστικός σιωνισμός ο οποίος έφτανε μέχρι τον ακροαριστερό σιωνισμό, ο θρησκευτικός σιωνισμός και ο υπερε-θνικιστικός-αντισοσιαλιστικός σιωνισμός. Όλες οι ιδεολογίες σε ένα πολιτικό κίνημα που ουσιαστικά αφορούσε την επιβίωση αυτού του λαού.

Ενάντια στον σιωνισμό κινήθηκε ο εβραϊκός αντισιωνισμός. Σε αυτόν ανήκαν ο υπερ-ορθόδοξος ιουδαϊσμός, οι κομμουνιστές Εβραίοι και αυτοί που πίστευαν ότι θα έπρεπε να μείνουν στα έθνη που τους φιλοξενούσαν και να αφομοιωθούν από αυτά. Ο υπερ-ορθόδοξος ιουδαϊσμός μάλιστα πολέμησε και πολεμάει μέχρι σήμερα με μίσος τον σιωνισμό και το κράτος του Ισραήλ. Ηγετικά στελέχη του δεν δίστασαν

να συμμετάσχουν μέχρι και στην Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO). Εδώ να σημειώσουμε ότι οι υπερ-ορθόδοξοι Εβραίοι δεν δέχονται τη βίαιη επιστροφή τους στην Παλαιστίνη, επειδή πιστεύουν –ερμηνεύοντας τις γραφές– ότι η επιστροφή τους θα γίνει με την παρέμβαση του Θεού ο οποίος θα στείλει τον μεσσία που θα τους οδηγήσει στην Ερέτζ-Ισραέλ (Γη του Ισραήλ), χωρίς να υπάρξει ανθρώπινη παρέμβαση.

Μεγάλοι ηγέτες του σιωνιστικού κινήματος κυνηγήθηκαν από άλλους Εβραίους. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του Ελιέζερ Μπεν-Γεχούντα ο οποίος θεωρείται ο πατέρας της σύγχρονης εβραϊκής γλώσσας και υπήρξε ένας από τους πρώτους σιωνιστές ηγέτες. Όταν λοιπόν αυτός εγκαταστάθηκε στην Παλαιστίνη, θρησκευόμενοι Εβραίοι τον κατήγγειλαν στις τουρκικές αρχές, επειδή υποψιάζονταν ότι προωθούσε νεωτεριστικές ιδέες.

Επίσης, χαρακτηριστική ήταν η άρνηση του Βαρώνου Έντμοντ ντε Ρότσιλντ να υποστηρίξει τους σκοπούς του Τέοντορ Χερτσλ σε συνάντηση που πραγματοποίησαν και αφού ο Χερτσλ του εξήγησε το σχέδιό του. Να σημειωθεί ότι ο Τέοντορ Χερτσλ είναι ο πατέρας του σύγχρονου πολιτικού σιωνισμού και υπήρξε ο εμπνευστής του 1ου Σιωνιστικού Συνεδρίου και ιδρυτής της Σιωνιστικής Οργάνωσης.

Τα πρώτα συνέδρια των Εβραίων με θέμα την μετακίνησή τους στην Παλαιστίνη ήταν απογοητευτικά. Μία προ-σιωνιστική οργάνωση, η Χοβεβέι Ζιγιόν (Εραστές της Σιών) στο 1ο Γενικό Συνεδριό της το 1884 στην πόλη Κατοβίτσε, μετά βίας συγκέντρωσε 35 αντιπροσώπους από τη Ρωσία, τη Ρουμανία, τη Γερμανία, την Αγγλία και τη Γαλλία. Το 1ο Σιωνιστικό Συνέδριο (1897, στη Βασιλεία της Ελβετίας) παρακολούθησαν 200 συμμετέχοντες ενώ έναν χρόνο μετά στην ίδια πόλη στο 2ο Σιωνιστικό Συνέδριο οι συμμετέχοντες ήταν διπλάσιοι, δηλαδή 400.

Τελικά, απ' ό,τι φαίνεται, ένα σχέδιο πετυχαίνει όταν ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΟΥΜΕ την αναγκαιότητα υλοποίησής του και ΕΠΙΜΕΝΟΥΜΕ μέχρι την τελική ολοκλήρωσή του, χωρίς να είναι απαραίτητα αποδεκτό από όλους.

Ωστόσο, εμείς οι Έλληνες δεν χρειάζεται να μετακινηθούμε προς την πατρίδα μας. Ζούμε ήδη σε αυτήν και την χαιρόμαστε. Απλά πρέπει να οργανωθούμε γιατί με τις πολιτικές που εφαρμόζουν οι ελληνικές κυβερνήσεις θέτουν σε κίνδυνο όχι μόνο την πατρίδα μας αλλά και τον ελληνισμό γενικότερα. Εμείς θα πρέπει να προχωρήσουμε και να δημιουργήσουμε μία οργάνωση η οποία θα στηρίζεται στη δυναμική που

έχει ο ελληνικός πολιτισμός. Θα πρέπει να τολμήσουμε να συστήσουμε την Παγκόσμια Επιτροπή Ελληνισμού. Αρωγοί σε αυτή την προσπάθεια θα αποδειχθεί ότι θα είναι όχι μόνο οι Έλληνες της Ελλάδας και της διασποράς, αλλά και οι Φιλέλληνες που υπάρχουν σε όλη την υφήλιο και θεωρούν τους εαυτούς τους κομμάτι του ελληνικού πολιτισμού.

Η Παγκόσμια Επιτροπή Ελληνισμού που θα δημιουργηθεί:

-Θα έχει ως μέλη Έλληνες από όλη την υφήλιο αλλά και επιφανείς Φιλέλληνες.

-Θα ξεκινήσει τη συγκρότησή της για λόγους συμβολικούς, με συνέδριο στη Θεσσαλονίκη ή στο Αλεξάνδρειο Ίδρυμα στο Λιτόχωρο Πιερίας ή σε άλλο μέρος της χώρας μας με ισχυρό συμβολισμό.

-Θα διαθέτει γραφείο στη Νέα Υόρκη και σε όποια άλλη πόλη απαιτηθεί.

-Θα έχει αυτόνομη δράση η οποία δεν θα επηρεάζεται από τις διαθέσεις του ελληνικού κράτους, επειδή το ελληνικό κράτος έχει αποδείξει ότι δεν επιδεικνύει την πρέπουσα πατριωτική συμπεριφορά στα εθνικά μας θέματα.

Ενώ η επιτροπή αυτή θα εργαστεί:

-Για την ακύρωση της επαίσχυντης Συμφωνίας των Πρεσπών και για την απαγόρευση της χρήσης των όρων «Μακεδονία» και «μακεδονικός» από το συγκεκριμένο σλαβικό κράτος των Σκοπίων.

-Για την προάσπιση των εθνικών μας δικαιών που καταπατούνται από άλλα κράτη.

-Για την ενίσχυση της ελληνικής παιδείας, της Ορθοδοξίας και γενικότερα της ελληνικής παράδοσης.

-Για την εξεύρεση τρόπων εξάλειψης του δημογραφικού προβλήματος της Ελλάδας.

-Για την εξεύρεση τρόπων ώστε να σταματήσει η παράνομη είσοδος μεταναστών στη χώρα μας.

-Για την ενότητα των Ελλήνων, κυρίως στα εθνικά θέματα.

-Για το Βορειοηπειρωτικό και το Κυπριακό.

-Για την αναγνώριση της Γενοκτονίας των Ελλήνων κατά την οποία εξοντώθηκαν από τους Νεότουρκους ελληνικοί πληθυσμοί της Μικράς Ασίας και της Ανατολικής Θράκης.

Ας ελπίσουμε η δημιουργία αυτής της επιτροπής να αποτελέσει την αρχή του τέλους της εθνικής μας κατρακύλας. Επίσης, να βοηθήσει εμάς τους Έλληνες να βγούμε από το λήθαργο και να συνειδητοποιήσουμε το βάθος της ζώσας παράδοσής μας και τις δυνατότητες που έχουμε

προκειμένου να την αξιοποιήσουμε. Με τη σειρά της αυτή η συνειδητοποίηση θα συμβάλλει στην πραγματοποίηση μιας νέας Ελληνικής Αναγέννησης η οποία είναι το ζητούμενο σε μια εποχή παρακμής όπως αυτή που βιώνουμε ως ελλητισμός. Σε αυτή την αναγέννηση ο ρόλος των νέων ανθρώπων θα έχει ιδιαίτερη σημασία γι' αυτό θα πρέπει να ενθαρρυνθεί η νεολαία μας να συμμετάσχει σε αυτή την προσπάθεια. Σε κάθε περίπτωση είναι καθήκον όλων μας να προσφέρουμε στο έθνος μας και στον ελληνικό πολιτισμό. Αξίζει να προσπαθήσουμε να συστήσουμε την Παγκόσμια Επιτροπή Ελλητισμού και να φανούμε αντάξιοι των προγόνων μας αλλά και του πολιτισμού μας.

Υ.Γ.: Η επέτειος των διακοσίων ετών από την επανάσταση του 1821 είναι μία ιδανική ημερομηνία για την πραγματοποίηση του 1^{ου} συνεδρίου από το οποίο θα προκύψει η Παγκόσμια Επιτροπή Ελλητισμού.

Παραπομπές.

1. Περ. Γιαννόπουλος, Έκκλησις προς το Πανελλήνιον κοινό, εκδ. Ι.Δ. Κολλάρου, 1907, σελ. 16.
2. Ilan Greilsammer, Ο Σιωνισμός, εκδ. Το Βήμα γνώση, 2007. Ο Ilan Greilsammer είναι καθηγητής πολιτικών επιστημών στο Πανεπιστήμιο Μπαρ-Ιλάν του Τελ Αβίβ.

***Ο Ιωάννης Αμπατζόγλου είναι Ακτινοφυσικός Ιατρικής, διδάκτωρ του Ιατρικού Τμήματος του ΔΠΘ και Επιστημονικά Υπεύθυνος του Τμήματος Ιατρικής Φυσικής του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Αλεξανδρούπολης.**

Διαδικτυακή ομιλία του Ιωάννη Αμπατζόγλου στα μέλη του International Hellenic Association.

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>